

biblioteca
Flanagan

No demanis llobarro fora de temporada

Andreu Martín
Jaume Ribera

fanbooks

Premi Nacional de Literatura

ANDREU MARTÍN
JAUME RIBERA

NO DEMANIS
LLOBARRO FORA
DE TEMPORADA

Premi Nacional de Narrativa 1989

Fanbooks

© Andreu Martín i Jaume Ribera, 1994
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

La primera edició d'aquesta novel·la va ser publicada per
Columna el 2005.

Primera edició en aquest segell: febrer del 2020
ISBN: 978-84-17515-66-9
Dipòsit legal: B. 313-2020
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Es necessita despatx econòmic

La Pili, la meva estimada germaneta i secretària, va treure el nas pel costat de la pila de caixes de cervesa justament quan el Jordi Castell començava a enfilarse per les parets.

—Cinc-centes peles? —s'exclamava—. Vols dir que haig de pagar cinc-centes peles només per llegir aquests paperots? Però si sempre en cobrades dues-centes...!

—La inflació —li vaig dir, mantenint la calma—. Excés de demanda. Hi ha molta gent interessada a saber coses de la Claret. A més, quan has vingut aquí, ja sàbies que els preus s'havien apujat.

—Però si no penso ni parlar amb ella...! Si només vull llegir aquests papers...!

—M-mh —vaig fer, aproximadament. Vaig mirar la Pili, que esperava carregada de paciència.

—La Maria Gual —va dir ella.

—Vaig fer cara d'òspita, *només em faltava això*.

—Que s'espera —vaig dir.

—No triguís gaire. Ja saps com és —replicà ella, sempre eficient, abans de tancar la porta.

En aquell incís, el Jordi Castell havia tingut una revelació.

—I si vaig a veure la Claret i li dic que existeix aquest informe? —va suggerir.

—I si jo vaig als de primer de BUP i els dic qui va xivar

al Closques els noms dels que havien embussat els vàters la setmana passada...? —vaig suggerir jo.

Ho va deixar córrer. Ara va provar el to planyívol.

—Escolta, Flanagan, a mi em donen tres-centes peles la setmana... M'estàs demanant quasi dues setmanades... I tu no has de fer res més que estar assegut aquí i parar la mà...

—Un moment, nen! —el vaig tallar, una mica fart ja, traient els peus de sobre la taula—. Si jo ara m'estic assegut i paro la mà és perquè abans vaig estar gastant sabates i fent el ridícul dies i dies per redactar aquest informe. Saps les peripècies que vaig haver de fer per esbrinar el número de sostenidors que fa servir la Claretà?

El Jordi Castell va fer uns ulls com unes taronges.

—Aquí diu el número de sostenidors de la Claretà? —va preguntar allucinat.

—I la seva marca preferida. Sí. —Vaig somriure, temptador, venent el meu producte—. I moltes coses més...

—I què n'haig de fer, de la marca dels seus sostenidors preferits?

—Per saber com es fa per descordar-los, arribat el moment, babau!

El Jordi Castell es tornà vermellíssim. La seva cara esdevingué una caldera a punt de rebentar. D'un moment a l'altre li saltarien els ulls i pels forats sortiria una fumurada que ens ennuvolaria el despatx.

—Però..., però si jo... només vull... Si jo no vull ni parlar amb la Claretà, si jo només vull... Si jo només he pensat...

—Cinc-centes peles —vaig dir, implacable.

—De què més parla, a part dels sostenidors...?

—Cinc-centes peles.

Va remugar una mica i, amb un sospir de resignació, de persona que es deixa enganyar per no tenir raons, va deixar els diners sobre la taula. Jo els vaig escamotejar hàbilment i vaig treure d'un calaix l'expedient *Clara Longo Pella*. Li vaig donar les darreres instruccions:

—Prohibit prendre apunts aquí dins. Tens un quart just...

El Jordi Castell va caure sobre l'informe, assedegat d'emocions fortes. Allà trobaria tot el que es podia (i el que no es podia) saber sobre la Claret, la noia més esplèndida de l'escola. Allà trobaria els seus horaris i les seves activitats, les hores d'entrada i sortida de casa, les afecions de cap de setmana, les estones vagaroses que li quedaven, l'adreça del terreny del seu pare en una urbanització de la costa, la professió del seu pare, l'humor del seu pare, les preferències del seu pare, i les preferències d'ella en matèria de música (anava de *heavy*, la nena: AC/DC, Iron Maiden, Scorpions), cine (*Mad Max*, *Conan El Bárbaro*, *Alien*), actors (Mickey Rourke), colors (el negre), beguda (el schweppes amb una mica d'alcohol), menjar (hamburgueses), la llista dels pretendents que li havien anat al darrere des de començament de curs, una minuciosa biografia i un fotimer de dades molt útils per a qui volgués lligar amb ella. com la talla dels sostenidors, per exemple.

Jo vaig passar a l'altra banda de la pila de caixes de cervesa i vaig dirigir-me a la Pili, que estava escrivint a màquina una de les meves darreres feines (la recerca del gos de l'Antònia Sóller).

—Vine a vigilar-lo, Pili. D'aquí a un quart el fas fora.

—Hola, Flanagan... —va dir la Maria Gual, molt manyaga.

Vista de lluny, la Maria Gual enganya. Podríeu pensar que és normal, fins i tot una mica atractiva, malgrat la seva vestimenta *tecno*, que fa pensar en el Festival Mundial de Circ. De la vora, però, no hi ha error possible. Ulls petits i gasius que t'entrelluquen amb la certesa que no tens res millor a fer a la vida que conspirar per perjudicar-la. Nasset petitó per ficar-lo on no el demanen sense que ningú se n'adoni. La boca, com una molla: tibant i serrada mentre ella escolta, es dispara per sorpresa en una veu estrepitosa quan decideix imposar la seva opinió.

Em va mosquejar el to que va fer servir per saludar-me. Havíem tingut una desavinença dies enrere i aquella nena no era de les que perdonen i obliden. La veritat és que, des d'aleshores, sempre que entro al meu despatx o a classe, espero que em caigui a sobre una galleda d'aigua freda.

—Em deus calés —li vaig dir.

—No te'n dec, de calés —va dir ella, sense perdre el somriure. Més aviat el va accentuar.

—Sí que me'n deus, de calés. Em vas demanar que esbrinés qui t'escrivia anònims i poesies romàntiques...

—No senyor!

No em vaig deixar interrompre.

—Et pensaves que era el Guaperes, de segon de BUP, i jo vaig descobrir que era el Plasta, de setè. A tu et va caure com una puntada de peu i vas decidir que no em pagaves...

—No senyor —insistí ella, horroritzada perquè jo ho estava dient tot a crits, de manera que ho sentissin el Jordi Castell i la Pili—. Jo et vaig dir: «Mira si és el Guaperes qui m'ha escrit això»... I, com que no l'era, no tinc perquè pagar-te!

Com es pot raonar amb una persona que arriba impunement a conclusions com aquestes?

—M'has de pagar. Cinc-centes peles. Preu especial.

—Preu especial? Però si havíem quedat en tres-centes...!

—Preu especial per a morosos. Tens les cinc-centes peles o no?

—Ara no.

—Doncs per què has vingut, si no és per pagar-me?

—Per parlar de negocis. —Va adoptar un aire interessant—. Hem de quedar-nos aquí? No podem anar a un altre lloc?

Sempre respecto el desig d'intimitat dels meus clients. com que no podíem passar al despatx, on el Jordi Castell estava amortitzant les seves cinc-centes peles, vaig indicar a la Maria que sortíssim. Vam travessar el bar dels meus pares...

—Ja has fet els deures, Joan? —va fer la meva mare com si l'únic objectiu de la seva vida fos humiliar-me i ensorrar per sempre la meva carrera de dur investigador privat.

Vam sortir al carrer i ens vam posar a recórrer la voreira. No em feia gaire gràcia que algú em pogués veure en companyia de la Maria Gual, però els negocis són els negocis.

—Bé... —vaig dir, incitant-la a parlar.

—Vull ser el teu soci —va dir ella.

Em vaig aturar, fitant-la entre cella i cella.

Òspita, el que em faltava per sentir, què ha dit?, ara sí que ja em puc morir, jo soci de la Maria Gual?, aquesta noia s'ha tornat boja, la Maria Gual associada amb mi? Això no m'ho repeteixes al carrer, la Maria Gual i jo, so-

cis?, no em facis riure que tinc fluixera, però he sentit bé el que m'has dit?, però tu te n'adones, del que acabes de dir, nena?

Vaig fer un esforç perquè el meu rostre expressés amb claredat els meus sentiments.

Ella em va mirar fixament i va dir:

—Què et sembla la meva idea?

—Malament —li vaig aclarir.

Allò va provocar el seu desbocament. La seva veu es feu desagradablement aguda i una riada d'argumentacions em va caure a sobre abans que jo pogués trobar una trinxera prou profunda per protegir-me.

—Flanagan, tu saps que m'agrada molt com t'ho tens muntat, això...

Oh, és clar que li agradava. I no era l'única. En aquest barri no hi ha massa pela i tots fem el que podem per buscar-nos la vida. Hi ha qui ajuda a la botiga dels pares, qui fa de cangur dels seus germans o dels fills dels veïns, hi ha qui fa comandes al súper, i qui porta cafès a la Tèxtil, i qui neteja parabrises als semàfors, i també hi ha qui pispa i qui ven el que no hauria de vendre.

Jo m'ho faig de perdiguer.

Gairebé fa un any que porto l'empresa amb la Pili i ens va millor que bé. Des de llavors no he hagut de demanar cap calé de butxaca als meus pares i m'he pogut comprar un magnetòfon per enregistrar converses i un bon aparell fotogràfic per obtenir proves documentals.

És una feina difícil, creieu-me, sempre exposat a sentir-te dir xivato o coses pitjors. La meva norma és no parlar mai amb l'autoritat: ni amb policies ni amb profes. Considero que s'ho han fet molt bé tota la vida sense mi i que poden continuar molts anys més sense la meva colla-

boració. De totes maneres, la meva feina mosqueja el personal: hi ha molta gent a qui no li agraden els tafaners, i jo en soc, i professional. Més d'un cop ho he tingut magre, i un parell de vegades he sentit que em buscaven per escalfar-me. Fins ara, però, me n'he sortit. Els manguis que se sentien amenaçats han comprovat que visc i deixo viure, i els profes que es demanaven quines eren les meves intencions reals s'han apaivagat en veure que no soc realment perillós. Les meves feines s'havien restringit, fins aleshores, a la localització d'objectes i animals extraviiats, a comprovar on i amb qui va el daixonses quan diu que va a cal dentista, o la solvència dels papàs que neguen una bicicleta ben guanyada adduint manca de líquid. I, de moment, les coses m'anaven bé.

De moment.

—A més a més, em necessites! —va dir la Maria Gual en el moment culminant de la seva argumentació.

—Què has dit? —la vaig tallar.

—Que em necessites —va repetir amb aplom.

—Jo a tu?

—Tu a mi. Au, vinga!

—És veritat o no que els teus pares volen ampliar el bar...? —va començar a dir. Va callar. Aquelles paraules van tenir la virtut de paraitzar el meu gest. Vaig contenir la respiració. Va acabar—: ...i que faran obres al magatzem... i et quedaràs sense despatx?

Era veritat.

—Com ho saps, tu, això?

—Soc molt llesta, Flanagan, ja t'ho dic. Serveixo per a detectiu. Farem una parella fantàstica: Flanagan & Ford, Detectius Privats, què et sembla?

—Flanagan i què més?

—I Ford. Soc jo. Gual es diu Ford en anglès, no ho sàbies? Ho he mirat en un diccionari. Els detectius sempre han de tenir noms anglesos...

—Sigui el que sigui el que estàs tractant de dir-me, Maria, et diré que no.

Ella va fer posat de seductora. (Per un moment, en veure la seva caiguda d'ulls, vaig pensar que es trobava malament.)

—I si jo et dic que tinc un despatx fantàstic, al jardí de casa? —va dir.

Ja sabia de què em parlava. Els Gual vivien en una casa antiga, de dos pisos, a la zona de les torres, davant l'escola. Allà, en altre temps, hi anaven a estiuejar els burgesos barcelonins, perquè diu que hi havia una font molt bona. Ara, les casetes s'han tornat brutes i esquerdades i s'han convertit en un habitacle més de la ciutat-dormitori, amb vistes als grans blocs gegantins i anònims. Al jardí de la casa, que els Gual havien transformat en hort, hi havia un hivernacle prou gran i confortable. Realment, no se m'hauria ocorregut cap lloc millor per fixar-hi la meva agència. Però...

—Allà on el teu germà Elies guarda la moto i revela fotografies? —vaig dir.

—Com ho saps?

—Soc detectiu, nena. Soc molt llest, jo —vaig fer, imitant-la. Vaig decidir aclaparar-la perquè sàbés d'una vegada amb qui estava parlant—. El teu germà està repetint vuitè per tercer any consecutiu. Els profes i el director de l'escola volien convèncer els teus pares que ho deixessin córrer, però el teu pare no vol ni sentir-ne parlar que l'Elies tregui només el certificat d'escolaritat. Per això el teu pare va insistir, va reclamar que no poden fer fora de

l'escola un xicot de setze anys, i l'Elies els acaba de fer aquest any... El van haver d'admetre. Tothom es pensava que seria un desastre i, aleshores, sorpresa: l'Elies, el ganàpia de vuitè C, comença a aprovar-ho tot. En les primeres avaluacions ha estat més que brillant i ha aprovat els exàmens setmanals de matemàtiques des del primer dia. En recompensa, el teu pare li ha comprat la moto i li ha permès instal·lar el seu garatge i la cambra fosca de revelar fotos a l'hivernacle. Què et sembla?

La Maria Gual s'havia quedat de pedra.

—Com ho saps, tot això?

—Perquè, encara no fa un mes, el teu germà Elies anava com un desesperat darrere la Claret Longo. I soc bastant expert en Claret Longo, saps?

Va moure el cap, fent un esforç per empassar-se la meva exhibició.

—Està bé, està bé —va dir—. Ara l'hivernacle el té l'Elies. Però deixarà de tenir-lo quan el meu pare li faci vendre la moto i el posi a treballar.

—I quan passarà, això?

—Quan tu demostris als meus pares que l'Elies és un delinqüent juvenil!

—Delinqüent juvenil?

—I és clar que sí. Ja saps com són els meus pares. Més rígids i severs que fets d'encàrrec. —I la Maria va preguntar amb una ràbia d'aquelles que només es dediquen als germans més estimats—: Què et sembla que li faran quan sàpiguen que es passa el dia amb la colla del Puti, allà a La Tasca?

—Amb el Puti? —vaig dir jo.

—M-mh —va fer ella.

Vaig començar a sentir-me interessat per aquell cas.

Haviem arribat al parc i ens vam asseure en un banc. Des d'allà podíem contemplar com els nens es precipitaven daltabaix dels gronxadors i bramaven a cor què vols donant ensurts d'infart a les seves mares.

Allò ja anava de debò.

El Puti era el cap d'una colla de *heavies* que passaven l'estona fent bestieses amb les motos i barallant-se amb els *punkis* de les cases bones. Males llengües deien que també es distreien anant de nit al cementiri, amb noies, a beure cerveses i, de passada, a robar cadenes i argolles i coses de ferro dels panteons. Males llengües deien també que aquesta ferralla sepulcral se la venien ni més ni menys que al Lejía...

Donnng. Campanada.

El Lejía tenia un taller de mecànica molt sospitós, a l'altra banda del parc. Un taller on sempre es reunien els *heavies* del Puti i on es treballava fins i tot a altes hores de la nit.

Una altra particularitat del Lejía, el senyor Tomàs Longo, era la seva filla: la Clara, la Claretta, la noia més extraordinària de l'escola. Ara podia entendre com s'hi havia pogut apropar l'infeliç de l'Elies.

—Ara diu que s'ha comprat un nou joc d'objectius per a la màquina de retratar —continuava la Maria—. Segur que els ha guindats, més ben dit... Bé, no ho sé... Ara ja saps el que has de fer: seguir-lo, enxampar-lo en alguna de les seves i fer-li fotos. Després farem arribar aquestes fotos a les mans del meu pare, i el meu pare el farà fora de l'hivernacle i ens el donarà a nosaltres. Què et sembla?

No eren uns mètodes gaire ortodoxos (de fet, es tractava d'un brut i abjecte *xivatasso*), i s'apropava una mica massa als perillosos terrenys que jo havia defugit en la

meva carrera, però havia de reconèixer que em temptava ficar-me en allò. D'una banda, hi pesava la innegable necessitat de despatx. De l'altra, el meu menyspreu per gentussa com l'Elies i el Puti. I, en tercer lloc, la meva curiositat malsana. Durant un quart havia rebut massa dades engrescadores per deixar-ho córrer tot ara de sobte.